

rădica férele; însă ei nevroind să asculte, Eutyhian merse spre temniță și la presenta sa ușele se deschiseră și lanțurile cădură de la sine. El se duse apoi la Impăratul Constantin și obținu fără greutate grația, acest Principe cinstindu-l prea mult pentru ca să-i refuze cererea. Iată ce aveam de dis în puține cuvinte despre acel ce se făcuseră cei mai renumiți în chemarea vicții călugăresci. Cei ce vor dori să scie mai în amănunțimi despre acestea, vor putea ceti viețele mai multora, ce s'au dat deja publicității.

CAPITOLUL XV.

Origina rătăcirii lui Arie. Progresul său. Cerțurile dintre Episcopi.

Anul D.N.
325

Constantin

De și starea bisericii era atunci foarte fericită, fie că se consideră strălucirea ce ea trăgea din virtutea pustnicilor a căror iconă am descris, sau din pacea de care pietatea lui Constantin o făcea să se bucure, ea începu totuși să fie turburată prin ôre care cestiuni, de care nu se auđise nici o dată vorbindu-se, și pe care unii le agitară sub pretext de a ajunge la o mai înaltă pietate și de a câștiga o mai perfectă conștiință despre Dumnezeu. Acel ce le propuse mai întâiu a fost Arie, preot din cetatea Alexandriei din Egipt. El se părea mai întâiu că apără sfinta Scriptură, dar mai pe urmă favorisă eresiile lui Meletie. Părăsindu-l mai în urmă, fu chirotonisit diacon de către Petru, Episcopul de Alexandria. El fu isgonit din biserică prin sine însuși, fiind-că nu putea suferi ca acest Episcop să excomunică pe partizanii lui Meletie și să nu le primescă botezul. Când Petru a suferit martirul, el ceru ertare lui Achilles și fu restabilit în funcțiunile treptei sale de diacon și redicat apoi la trépta de preot. El fu foarte apreciat de către Alexandru, sucesorul lui Achilles. Fiind-că el se aplica la arta de a raționa, el începu să rostescă discursuri foarte nerușinate și îndrăsni să predice în Biserică ceia ce nimeni nici o dată nu spusese și anume, că Fiul lui Dumnezeu a fost făcut din ceia ce nu era nici de cum mai înainte, că a fost un timp în carele el nu era, că fiind li-

Anul D.N.
326
Constantin

ber, el era capabil de a se da la viciu sau la virtute, că era creat și făcut, și mai multe alte lucruri, ce e obligat cineva să spună când voesce să susțină nisce asemenea teorii. Unii din acei ce au auzit, rostindu-se asemenea eresii, condamnau pre Alexandru, fiind-că suferea să se vorbescă așa. Insa acest Episcop, creștând că ar fi bine de a lăsa libertatea ambelor părți să dispute asupra unei materii întunecate, ca nu cum-va rădicându-le-o să se creadă, că el ar fi liniștit neînțelegerea lor prin autoritate și prin forță, iar nu prin convingere și prin rațiune, de aceia stătu în mijlocul clerului său și permise fie căruia de a vorbi aceia ce ar vroi. Se întâmplă în această dispută aceia ce se întâmplă de obicei în toate disputele, adecă, că ambile părți se siliră să învingă. Arie apăra cu îndărătnicie credințele sale, și acei din partea contrară susținură, că Fiul lui Dumnezeu e de aceeași substanță cu Părintele său și vecinic ca și dînsul. Adunându-se a doua oră, ei disputară încă fără să se pōtă înțelege. Alexandru înclina când de o parte când de alta; dar în sfîrșit el se declară pentru cei ce susțineau, că Fiul lui Dumnezeu e consubstanțial și împreună vecinic eu părintele său și porunci lui Arie să fie de aceeași credință; și fiind-că el nu primi acēsta l isgoni din biserică, cu preoții și diaconii, cari credeaū că învățatura sa e ortodoxă. Preoții erau Aitalas, Achillas, Carpon, Sarmat și Arie, iar diaconii, Euzoius, Macarie, Iulie, Minas, și Eladius. Mai multe persoane din popor, urmară credința lor, fie, că ar fi fost convinși, că ei apărau adevărul, sau că ar fi avut compătimire pentru disgrăția lor și ar fi crezut, că ei fuseseră pe nedreptul isgoniți din biserică. Partisanii lui Arie se grăbiră de a preveni pre Episcopii celorlalte cetăți și pentru acest sfîrșit le trimiseră profesiunea lor de credință, și i rugară ca în cazul, când ei ar găsi-o că e Ortodoxă, să scrie lui Alexandru, ca să înceteze de a-i persecuta; iar dacă ar găsi că e ceva de îndreptat, să aibă buna voință de a le-o spune. Acēstă deputatiune nu le-a fost zadarnică, căci svonul de aceste neînțelegeri răspîndindu-se pretutindenea, ele începură să desbina pre păstorii. Unii scriseră lui Alexandru ca el să nu admită nici pe Arie, nici pe partisanii săi la comunicare, până când nu vor retracta învățatura lor, iar alții l rugară nă nu i înlătore de la biserică. Alexandru vedēnd, că Arie

Anul D.N.
325
Constantin

e sprijinit de multe persoane însemnate prin elocința lor și prin renumele pietății lor și între alții și de către Eusebiu Episcopul Nicomidiei, bărbat învâțat și foarte stimat la curte, scrise Episcopilor, ca să nu i primescă în comunicarea lor. Acastă scrisore întărită foarte tare spiritele, și inferbintă și mai mult disputa. Căci, după ce Eusebiu și partizanii săi rugară de mai multe ori pe Alexandru să nu rupă unitatea, fără a fi putut să l înduplice, ei începură să se plângă de asprimea sa și să susțină cu mai multă tărie credința lui Arie. Adunându-se deci în Bithynia, ei scriseră la toți Episcopii de a se împărtăși cu partizanii lui Arie, ca și cu cei-l-alți Ortodoxi și de a sfătui pe Alexandru să se împărtășescă și el cu dinșii. Alexandru necedând de loc rugăciunii lor, Arie trimise lui Paulin, Episcopul de Tyr, lui Eusebiu, supranumit Pamfilie, Episcopul de Cesareea, lui Patrofil, Episcopul de Scytopole, spre a le cere să i fie permis lui și celor-l-alți preoți din partidul său, de a îndeplini funcțiunile lor și de a aduna poporul duple obiceiul ce se observă încă și astăzi în Alexandria și anume ca preotii să aibă sub Episcopul bisericii unde ei adună pe credincioși. Acești trei Episcopi adunându-se cu cei-l-alți din Palestina, acordară lui Arie cererea sa, i permisera de a aduna poporul, duple cum era obiceiul, cu condiție de a rămânea cu toate acestea supus lui Alexandru și de a l ruga să l primescă la împărtășirea sa.

Anul D.N.
325

Constantin

CAPITOLUL XVI.

Impăratul Constantin îndemnă pe Episcopi să se unescă în cestiunea consubstanțialității Fiului lui Dumnezeu și în cestiunea celebrării sərbătorii Pascelui,

După ce mai multe Sinode s'aũ ținut în Egipt fără să se fi liniștit neînțelegerile, svonul ce ele produceau se răsândi până în palatul Impăratului Constantin, care rămase foarte supărat de a vedea că ele turbură religiunea, în timpul când ea începea să se desvolte și că ele întorc pe mulți de a mărturisi această credință. El aruncă vina asupra lui Arie și asupra lui Alexandru, și i mustră, că aũ agitat

o cestiune zădarnică, ce nu trebuia nici odată să le fi intrat în minte, sau dacă le-a intrat, trebuia să fi fost îngropată sub tăcere. Că dacă ei ar fi avut diferite credințe, n'ar fi trebuit pentru acesta să se despartă: Că trebuie a ținea aceiași credință atingătoare de providența dumnezească; dar când nu se unește cineva asupra unor cestiuni subtile și grele trebuie să le țină în secret. Astfel el le porunci să renunțe la disputele lor și să se unescă în aceeași credință și adaoase, că neînțelegerea lor l'a mișcat atât de mult în cât l'a împedecat să facă o călătorie în Orient. Iată ce trimise el să spună lui Arie și lui Alexandru, atât spre a desaproba îndărătnicia lor, cât și spre a-i îndemna la pace.

El avu încă o simțitoare neplăcere, că unii celebrau în orient sărbătorea Pascelui altmintrelea de cât ceia-l-alti; Anul D.N. 325 căci, de și nu rupseră unirea bisericii, urmau totuși obiceiul Evreilor și micșorau prin această deosebire, strălucirea acestei mari sărbători. El dorea cu multă patimă să termine aceste neînțelegeri, și alese în acest scop pe Osius, Episcop de Cordova, care se făcuse foarte renumit prin îndrăsnela cu care își mărturisii credința în timpul persecuțiilor și l' trimise spre a se sîrgui de a uni la biserică, atât pre acei ce țineau în Egipt o învățatură contrară credinții, cât și pe acei ce celebrau în orient sărbătorea Pascelui, după obiceiul Evreilor.

CAPITOLUL XVII.

Sinodul de la Niceea.

Osius găsind neînțelegerile prea întăritate spre a le putea liniști și reîntorcându-se fără a face nimic. Impăratul convocă la Niceea, cetate din Bithynia, pre Episcopii tuturor Bisericilor. Păstorii celor trei Biserici întemeiate de Apostoli veniră la acel Synod, adică, Macariu, Episcop de Ierusalim, Eustație, Episcop de Antiochia, cetate pe țărmurile fluviului Oront și Alexandru, Episcop de Alexandria. Iuliu, Episcopul de Roma nu putu veni din cauza virstei sale înaintată; însă Victor și Vincent, preoții ai Bisericii sale veniră în locul său. Se făcu acolo o minunată adunare de prelați din toate provinciile, dintre cari unii erau renumiți

prin știința lor, alții prin elocința lor, alții prin pietatea lor și unii prin toate aceste calități unite împreună. Erau acolo aproape trei sute douăzeci de Episcopi și o mulțime de preoți și de diaconi, cari îi însoțeau. Erau și bărbați deprinși în arta de a disputa, cari erau gata să-i ajute și să dispună tratarea cestiunilor. Mai mulți Episcopi privind ^{Anul D.N. 325} sinodul cum ar fi privit un tribunal, ce ar fi întocmit spre ^{Constantin} a decide asupra afacerilor lor particulare, interveniră să se reformeze aceia ce le displăcea și prezentară împăratului memoriu, ce conținea obiectul plângerilor lor. Fiindcă împăratul era importunat mai în toate zilele cu acușaiuni de acest fel, el amână pe toate la o zi hotărâtă. Când sosi ziua aceea, el dișe: «Toate aceste plângeri vor fi judecate la ziua judecării, de către judecătorul comun al tuturor oamenilor. Nu-mi aparține mie de a le cunoște, mie care nu sunt de cât un om, fiindcă acușaiii și acușatorii sunt Episcopi cari nu trebuiau să facă nimic și să-i supună în a fi judecați de către alții. Să imităm milostivirea lui Dumnezeu ertându-ne unii altora și renunțând la toate aceste acușaiuni; să ne unim a examina cestiunile de credință pentru care ne-am adunat.» După ce a vorbit ast-fel, el porunci să se arunce toate memoriile în foc și hotărî ziua în care să se începă a se discuta cestiunile pentru care se adunaseră. Mai înainte de a sosi ziua aceea Episcopii se adunară în particular, trimiseră să cheme pe Arie și fie-care își dete părerea sa. După lungi discuții, unii fură de părere să nu se introducă nimic nou contrar credinții și aceștia erau cei mai simpli, cari erau obișnuiți să credă adevărurile religiunii, fără a le examina cu prea multă subtilitate. Alții susțineau din contră, că nu trebuia să se urmeze credințele celor vechi fără să fie examinate. A fost acolo un mare număr de Episcopi și de alți clerici din suita lor, cari câștigară renume prin aceste discuții și cari se făcură cunoscuți împăratului și Curții Atanasie diaconul Bisericii din Alexandria, care însoțise pe Episcopul său, avu chiar de atunci principala parte în această importantă afacere.

~~~~~

Anul D.N.
325

Constantin

CAPITOLUL XVIII.

Două Filosofi convertiți la credința de către persoane simple.

La acel Sinod au fost și filosofi, cari se amestecară în discuții, unii de curiozitate să aflu de ce era vorba, iar alții de necaz, că Religiunea lor începea să 'și părădă vada și cu dorința de a disbina pe creștinii și de a întretine neînțelegerea dintre ei. Se dice, că unul din ei profitând de elocința sa pentru a insulta simplitatea preoților, un om simplu, dar care avusese curajul să mărturisască în public credința sa în timpul persecuțiunii, neputându-l suferi îndrăsnéla îl propuse să discute cu dînsul, de și nu sciea nimic din arta de a raționa și de a vorbi. Cei mai puțin serioși cari cunoscéau pe bătrân, rideau de îndrăsnéla întreprindrii sale, iar cei mai serioși se temeau ca să nu se facă ridicol. Cu toate acestea prin autoritatea ce el își câștigase, nepermițendu-le de a 'i impune tăcere, el putu vorbi ast-fel: «Filosófe! te conjur în numele lui Iisus Christos de «a mă asculta. Nu e de cât un Dumneđeú, carele a făcut «cerul și pămîntul și toate cele vędute, carele a făcut toate «prin puterea cuvîntului sęú și a întărit toate prin sfințenia «duhului sęú. Acest cuvînt pre care noi îl numim Fiul lui «Dumneđeú, avęnd milă de ręcăcirea ómenilor și de necu- «noscința în care trăiau ca dobitocele, a bine voit să se «nască din o femeie, a viețui între ómeni și a muri pentru «mântuirea lor. El va veni într'o óri ca să judece pre fie- «care pentru faptele vieții sale. Noi credem simplu toate a- «cestea. Nu te mai încerca în zadar de a combate adevę- «ruri ce nu pot fi înțelese de cât prin credință și nu mai «căuta raționamente pentru a proba că ele au putut saú «n'au putut fi îndeplinite. Ręspunde mi numai dacă cređi». Filosoful surprins de acest discurs, ręspunse că crede, mulțumi bătrânului că 'l-a invins, sfătui pe aceia a căror credință ținuse, de a urma pilda sa, spunędu-le, că el fusese împins de o inspirație dumneđească să mărturisască Religiunea creștină. Se dice, că Alexandru, Episcop de Constantinople făcu o asemenea minune. Când Constantin se reîntorse în acéstă cetate, câți-va filosofi i se plânseră de

Anul D.N.
325

Constantin

schimbarea ce el făcuse în Religione, și de noutatea cultului ce introdusese contra legilor tuturor predecesorilor săi și cerură să discute cu Alexandru asupra Religiei. De și acest Episcop nu era de loc obișnuit în a disputa, el primi acesta din respect, față de voința Impăratului; și când toți filosofii fură adunați, el le duse să alégă pe unul dintre ei spre a lua cuvântul. Când ei au ales pe unul, Alexandru îi duse: În numele lui Iisus Christos îți poruncesc să taci și îndată tăcu. Las să judece totă lumea, dacă n'a fost o atât de mare minune de a lega ast-fel limba unui filosof, ca și aceia de a despica o piatră prin puterea cuvântului, după cum am auzit, că a făcut odinioară un om care numit Iulian, născut în Caldeea.

CAPITOLUL XIX.

Cuvântarea lui Constantin adresată Episcopilor

Anul D.N.
325

Constantin

Episcopii se adunau neconținut, și având pe Arie în mijlocul lor, examinau cu îngrijire aceea ce el rostise. Când sosi ziua în care trebuia să ia deciziunea, ei se adunară într'o mare sală a palatului, fiind-că Impăratul doria să fie și el de față. El trecu prin mijlocul lor, și așezându-se pe un scaun ce i se pregătise, le porunci să ședă pe băncile ce erau așezate de ambele părți de-alungul păreților. Atunci Eusebiu, supranumit Pamfilie se sculă și rosti un discurs în onoarea lui Constantin. Îndată ce isprăvi, acest Principe luând cuvântul duse:

«Mulțumesc lui Dumnezeu pentru toate, dar mai cu seamă pentru aceia, că mi-a făcut harul să adun în acest loc atâtea sfinți Episcopi. Nu'mi rămâne mai mult de cât a dori să vă văd uniți în aceeași credință, ne găsind nimic mai întristător de cât neînțelegerile ce desbină biserica. N'am avut nici o dată durere mai simțitoare, de cât de a afla, că aveți între voi certuri ce n'ar trebui să aveți, fiind, precum sunteți, servitorii lui Dumnezeu și împărțitorii păceli. Onoarea ce am de a mă afla pe tron și de a servi pe același Domn și stăpân ca și voi, mă face să doresc un har care nu va fi mai puțin glorios vouă de a'mi face

«cât și mie de a'l primi și anume: ca voi să examinați
«neînțelegerile și să le terminați, pentru ca să înălțăm toți
«împreună stégul păcei contra zavistiei demonului, care de
Anul D.N. 325 «turbare că am zdrobit puterea usurpătorilor și a tiranilor,
Constantin «ne-a ridicat aceste dispute și aceste certuri.» Impăratul
rosti acest discurs în latinesce și puse să fie esplicat și în
grecesce.

CAPITOLUL XX.

*Episcopii se unesc la aceeași învățătură. Partisanii
lui Arie sunt condamnați la isgonire.*

Episcopii începură apoi să examineze învățătura. Impăratul
îi asculta cu răbdare, aprobând pre acei ce ținea buna
credință, silindu-se a liniști pre cei îndărătnici și vorbind
tuturor cu bunătate, pre cât putea să'i înțelegă, nesciind
de cât slab limba Grécă. În fine ei se uniră și conveniră,
că Fiul lui Dumneđeș e de aceeași substanță ca Părintele
sěu. Se dice, că n'au fost de cât șapte-spre-dece cari a-
probară mai întâi învățătura lui Arie, dar că cea mai
mare parte din aceștia reveniră la-părerea celor-l-alți. Im-
păratul atribuind unei rindueli particulare a lui Dumneđeș
potrivirea credințelor lor, declară că cei ce nu vor asculta
aceea ce s'a hotărît de Sinod, să fie ~~condamnați~~ la isgo-
nire, ca persoane ce s'ar împrotivi judecății lui Dumneđeș
însuși. Credușem mai întâi de datorie să transcriu Sim-
bolul ce fu întocmit în această sfântă adunare, spre a lăsa
posterității un monument public al adevărului; însă per-
sone virtuose, cu care sunt legat prin o strînsă prietenie,
sfātuindu-mă să trec sub tăcere lucruri ce nu trebuiesc să
fie cunoscute de cât de preoți și de credincioși, am cedat
Anul D.N. 325 părerii lor. Căci este probabil, că lucrarea mea va cădea
Constantin în mâinile unor persoane ce n'au de loc cunoștință de tai-
nele noastre.

CAPITOLUL XXI.

Arie e condamnat și cărțile lui sunt arse.

De și nu vrea să descoper nimic din aceia ce trebuie să rămână secret, totuși nu mă pot dispensa de a spune că Episcopii definiră, că fiul lui Dumređeșu e de aceeași substanță cu părintele său și că ei înlăturară din biserică pe acet ce dăc, că a fost un timp, când el nu era, că n'a fost mai înainte de a fi fost făcut, că a fost făcut din ceea ce nu era mai înainte, că el are o altă natură și o altă substanță ca părintele său și că e supus schimbării. Acastă mărturisire de credință a fost aprobată de către Eusebiu, episcop de Nicomidia, de către Theognis episcop de Nicea, de către Maris episcop de Chalcedona, de către Patrofil episcop de Scytopole, de către Secund, episcop de Ptolemaida în Lybia. Eusebiu, supranumit Pamfilie, părea că stă la îndoială cât-va timp de a o aproba sau nu; dar în sfârșit după ce a examinat-o, el o aprobă. Arie și partizanii săi fură exomuniați de către sinod și fu oprit de a intra în Alexandria. Scrierea ce el întocmise asupra acestei cestiuni și care avea ca titlu „*Thalia*“ fu condamnată, precum și expresiunile de care se servise spre a explica vederile sale. N'am citit această scriere, însă am auzit dăcându-se, că stilul e un stil ordinar și fără șir asemenea aceluia al odelor lui Sotade. E bine de a se Ann. D. N. 325 sci. că de și Eusebiu episcop de Nicomidia și Theognis Constantin episcop de Nicea au consimțit la expunerea credinței ce se făcuse în sinod, ei nu iscăriră depunerea lui Arie. Împăratul Constantin îl trimise în exil și publică un Edict prin care era declarat ca eretic și porunci ca scrierile sale să fie arse, ca să nu mai rămână nici o urmă din învățătura sa, sub pedeapsă de moarte contra acelora, cari în loc să ardă scrierile sale le va păstra. El scrisese mai multe scrisori contra lui Arie și a aderenților săi. Intre altele scrisese două către locuitorii din Nicomidia și din Nicea, spre a-i îndemna de a ține credința ce fusese propusă în Sinod, și de a alege Episcopi în locul lui Eusebiu și al lui Theognis pe care i codamnase la exil. El amenință prin aceleși scrisori de a pedepsi pre acei ce ar urma rătăcirile lor, și exprimă oarecare nemulțămire contra lui Eusebiu, pentru că

a favorisat odinioară partidul tiranului, și a urzit intrigi contra lui. Eusebiu și Theognis fiind alungați ast-fel din bisericile lor, Amfion și Chrest fură aleși în locul lor. După ce Sinodul a hotărît neînțelegerile atingătoare de credință, el regulă ca Sărbătorea Pascelui să se celebreze în aceiași di de totă biserica.

CAPITOLUL XXII.

Anul D. N.
325

Constantin

Acesiū, Episcopul Novatienilor e invitat să asiste la Sinod.

Se dice, că Impăratul Constantin dorind foarte mult să unescă pre toți creștinii, el invită pre Acesiū Episcopul Novatienilor de a asista la Sinod, și că arătându-i cele ce se hotărîse relativ la credință, și la celebrarea Sărbătorii Pascelui, 'l întreabă dacă consimte la acesta: și că Acesiū răspundându-i că nu era nimic nou în această definițiune, că el ținuse tot-deuna această doctrină și celebrase tot-deuna Sărbătorea Pascelui ast-fel, Impăratul 'i dîse, pentru ce dar vĕ d-spărțiți de la comunicarea acelor a căror învățătură țineți? Acesiū arătând deosebirea ce se născuse între Novat și Cornilie sub domnirea lui Decie, și declarând că el ținea și credea, că acei ce sĕvirșise după botezul lor vre unul din păcatele pe care Scriptura le numesc păcat de mörte, erau nevrednici de împărțășirea bisericii, și că ertarea acelor păcate, depinde numai de voința lui Dumnezeu, iar nu de voința preoților. Constantin 'i dîse, ia o scară Acesie și sue-te singur la ceriū. Ceia ce mă convinge, că el 'i dîse acesta, nu spre a'l lăuda, ci spre a'l muștra, că fiind om, el se considera scutit de păcat.

CAPITOLUL XXIII.

Pafnutie împedică să nu facă Sinodul un Canon, prin care obliga pre clerici la celibat.

Sinodul dorind să reformeze moravurile clericilor, făcu mai multe legi ce se chiamă Canóne. Unii din prelați pro-

punând să nu mai fie permis pe viitor Episcopilor, Preoților, Diaconilor, și Ipodiaconilor de a locui cu femeele ce luaseră în căsătorie înaintea hirotoniei lor, un anume Pafnutie se sculă și se opuse la acesta zicând, că căsătoria e o stare onorabilă, și o stare de castitate, că legea ce se propune ar fi cu greu de păzit și ar servi să dea loc la neînfrinare, atât clericilor cât și femeelor lor; că vechea tradițiune a bisericii era ca acei ce fuseseră înaintați la hirotonie în celibat să nu se mai pôtă însura; dar că cei ce se însuraseră înainte de a fi hirotoniți să nu se despartă de femeele lor. Iată propunerea ce făcu Pafnutie, de și el nu era însurat. Sinodul o admise, și în loc de a face un Canon asupra acestui subiect, lăsă la libertatea clericilor de a face cum le-ar plăcea. Sinodul făcu mai multe alte Canone pentru conducerea bisericii. Fie-care le pôte ceti, pentru că ele sunt în mâinele întregii lumi.

CAPITOLUL XXIV.

Anul D.N.
325

Constantin

Despre hirotoniile făcute de Meletie.

Sinodul examinând puterea ce avusese Meletie în Egipt, hotărî ca el să rămână în cetatea Licii cu calitatea de Episcop, fără a face nici o hirotonie. În privința acelor ce primiseră de la el hirotoniile, Sinodul le permise să rămână în împărtășirea bisericii și în exercițiul slujbei lor, cu condițiune numai să nu aibă rang de cât în urma celor-l-alți clerici și că ar putea totuși să le urmeze după mórtea lor, dacă vor fi apreciați ca demni de popor și dacă Episcopul va consimți la acesta.

Iată ce găsi Sinodul de cuviință să rostescă spre a pedepsi îndrăsnela cu care Meletie usurpase dreptul de a hirotoni în prejudiciul lui Petru, Episcopul de Alexandria, carele mai pe urmă luă cununa martirului, în timpul, când fu nevoit să se retragă spre a evita furia persecuțiunii.

CAPITOLUL XXV.

Anul D.N.
325 *Onoruri făcute Episcopilor din partea Impăratului.*

Constantin

Când Sinodul și-a terminat lucrările,— se făcură în al douăzeciilea an al domniei lui Constantin, veselii publice, cari se reînnoesc la toți zece ani, numărând de la începutul fiecărei domniri,—el dăde o masă mare și daruri Episcopilor și când erau gata să plece spre a se reîntorci la bisericile lor, el îi îndemna să țină cu toți aceiași învățătură fără a mai avea între ei vre-o neînțelegere. Congediindu-i el stăruia să se roge lui Dumnezeu pentru dînsul, pentru familia sa și pentru Imperiū. El scrisese la toate bisericile spre a le informa de cele ce se făcuse în Sinod și în deosebi bisericii de Alexandria, spre a o îndemna să primescă definițiunea ce se hotărise după o serioasă cercetare și o matură deliberare, de către un mare număr de Episcopi, plini de duhul lui Dumnezeu.

